

ДЕТСКА РАДОСТЪ

царьтъ най-сетне позволилъ да го заведатъ при дъщеря му. Дали му и платно за рисуване.

Облѣкла си царската дъщеря най-хубавитѣ дрехи, застанала

на трона си, но постоянно се мърдала. Туглавата си върти, ту ржцетѣ си люлѣе. Разбрало момчето, защо всичкитѣ ѝ портрети излизали лоши.

— Трѣбва да стоишъ мирно!
— казало ѝ то.

Но тя пакъ се мърдала.

— Чакай, ще я науча азъ нея!
— рекло си момчето, извадило четката и викнало:

— Мирно!

И изведнажъ царската дъщеря останала като

закована. Всички се смаяли. Момчето завчасъ я нарисувало съ златната боя. То само се зачудило, че портретътъ излѣзълъ тѣй хубавъ, и извикало: „Готово!“ Заподскачала отъ радостъ царската дъщеря. Но царьтъ се

намръщилъ. Не му се искало да направи най-богатъ човѣкъ на свѣта едно такова нищо и никакво момче.

— Слушай! — извикалъ той.

— Ще те възнаградя както обещахъ, но ако ми намѣришъ една бѣла врана.

Царьтъ мислѣлъ, че никжде по свѣта нѣмало бѣли врани. Но момчето се засмѣло, извадило едно бѣло перо, духнало го и изведнажъ на рамото му кацнала бѣлата врана. Подало я момчето на царя.

— Ето, царю честити!

Но царьтъ повече се намръщилъ. Мислилъ, мислилъ какъ да изиграе момчето

и казалъ:

— Добре, ще ти дамъ каквото обещахъ, но ако ми свалишъ отъ небето една звезда. Искамъ да си я сложа на челото.

Разбрало момчето, че царьтъ иска да го надхитри. Кжде може

